

ind i Loven, da gjorde det paa en saavidt multigt udtømmende Maade, og det er den Betragtning, at det, tror jeg, vil vise sig at føre til forskjellig Lovl og Uklarhed, naar man virkelig vil søge at gennemføre en saadan Ondring, som det ærede Udvalg har forsøgt at opstille. Det ærede Udvalg har, saaledes som jeg tillod mig at hentyde til ved at fremhæve en Sætning i Udvalgets Betænkning, udtalt, hvad der er Formaalet for dets ændringsstillende Virksomhed i dette Stykke. Det er en Udtalelse, som kommer igjen flere Steder i Betænkningen, og den har, som jeg sagde før, fundet Udtryk i flere Ændringsforslag, men det er let at se, at det ærede Udvalg ikke har gennemført denne sin egen Hovedtanke, og netop tildels, fordi det ikke har gennemført og ikke har kunnet gennemføre den, fremkommer der, tror jeg, en ganske anderledes Uklarhed og Utydelighed end den, som det ærede Udvalg har anset sig beføiet til at forekaste Regjeringsforslaget. Jeg skal naturligvis nærmere paavise dette. Det ærede Udvalg har givet denne sin Hovedtanke Udtryk i sine Forslag til §§ 1, 2 og 7, men der er andre af dets Forslag, hvor man har opgivet denne Hovedtanke, og hvor man tværtimod har indladt sig paa at give Bestemmelser om Forholdet mellem de Private i Mod sætning til den Hovedtanke, som Udvalget vil have gennemført. Dette er jo aldeles piensynligt, hvad Udvalgets Forslag under Nr. 4 til en ny § 5 angaar. Den Forpligtelse, som der omtales i sidste Punktum, er en Forpligtelse, som skal kunne gjøres gjældende af enkelte Borgere eller Borgere overfor enkelte andre Borgere. Der er i dette Punktum af den nye § 5 ikke Tale om Fattigvæsenets Forhold ligooverfor den paagjældende Person; men der er netop Tale om enkelte private Personers Ret ligooverfor andre Private. Men fremdeles, idet man saaledes i enkelte Paragrafer har udtalt, at man kun vil ordne Forholdet i Relation til Fattigvæsenet, medens man i andre Paragrafer taler om Forholdet mellem de private Borgere indbyrdes, aabnes der netop derved Udgang for en Lovl og Uklarhed om, hvorvidt overhovedet den ene eller den anden Tanke er den, som gennemføres i de forskjellige Paragrafer. Man vil saaledes se, at medens man i § 2 har skudt disse Ord ind „i Arangstilfælde“, hvorved der skal være ment, at man kun betragter Forholdet i Relation til Fattigvæsenet — jeg bemærker i Forbigaaende, at det forekommer mig, at disse Ord: „i Arangstilfælde“ ingenlunde kunne siges at være klare og bestemte nok til at vise, at man kun har Fattigvæsenet for Øie, thi ogsaa uden at Nogen giver sig ind under Fattigvæsenet, kan der være Tale om, at der er Arang tilfælde — at medens man i § 2 sætter dette ind, ubelader man det i de tre nye Paragrafer: 0, 00 og 000, som skulde træde i Stedet for §§ 3 og 4 og klare disse; der siges ikke udtrykkelig, om de her fremførte Regler skulde være de, som overhovedet skulde

gjælde om Forholdet mellem Forældre og Børn, eller om Meningen kun er den at ordne Fattigvæsenets Stilling overfor Private, og en lignende Bemærkning lader sig gjøre med Hensyn til efterfølgende Paragrafer, navnlig den nye Paragraf, som foreslaas indsat efter § 9. Man vil, naar der bliver Tale om at anvende denne nye Paragraf, naar man tænker sig den ført ud i Livet overensstemmende med Udvalgets Ændring, spørge, om det er Meningen med de Regler, som nu gives, at de overhovedet skulde gjælde for Forholdet mellem Forældre og Børn, eller det er Meningen, at de kun skulde gjælde, naar Fattigvæsenet er impliceret i Sagen. Man tyer til Udvalgets Betænkning og læser der, at det har været en af Opgaverne for Udvalget at indskrænke Bestemmelserne til kun at gjælde lige overfor Fattigvæsenet. Med den Veiledning skrider man derpaa til at fortolke Bestemmelserne, og forsaavidt som der i den nye Bestemmelse i Loven maatte blive givet Regler, der ere afvigende fra dem, som hidtil og nu gjælde i disse Forhold, maa man altsaa fristes til at tro, at det Nye kun skal gjælde lige overfor Fattigvæsenet, men ikke i Øvrigt om Forholdet mellem Private. Jeg bemærker, at jeg ikke tror, at dette har været Udvalgets Mening, men jeg fremhæver det kun for at godtgjøre, at der efter min Opfattelse er fremkommet ikke større Klarhed, men tværtimod Uklarhed ved den Maade, hvorpaa Udvalget har foreslaaet Sagen ændret. Man vil saaledes spørge: Den Regel, som nu gives i den nye Paragraf, som er foreslaaet under Nr. 7 i Udvalgets Betænkning om Afsoning, skal den alene gjælde, hvor det er Fattigvæsenet, som fordrer de omhandlede Bidrag affonede, eller skal den ogsaa gjælde i andre Tilfælde, hvor den Private fordrer disse Bidrag affonede, hvor f. Ex. den forladte Hustru fordrer, at Manden, der har forladt hende, skal indsættes i Fængsel for at affone sit Bidrag, skal der gjælde forskjellige Regler, om det er Hustruen eller Fattigvæsenet, der fordrer det bragt i Anvendelse? Det vilde være meget urimeligt, men efter den Hovedsætning, Udvalget opstiller, fristes man til at blive uklar, om denne Bestemmelse kun gjælder i Relation til Fattigvæsenet eller ikke. Forsaavidt man i de Paragrafer, som træde i Stedet for §§ 3 og 4, i væsentlige Punkter forandrer den muggjældende Ret, fristes man ligeledes til at spørge: Skal den efter Omstændighederne forøgede eller formindskede Forsørgelsespligt, som skal paahvile Faderen og Moderen, kun gjælde i Relation til Fattigvæsenet, eller ogsaa i Almindelighed? — Gaar jeg dernæst over til de enkelte Paragrafer, saa skal jeg forudskikke den Bemærkning, at naar jeg før udtalte, at det var naturligt, at Justitsministeren maatte erklære sig enig med Indenrigsministeren deri, at det var naturligt at fuldbyrde den paatænkte systematiske Lov om Fattigvæsenet ved deri at op-